

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและอภิปราย

5.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบลายนิ้วมือกับการกระทำผิดซ้ำ ได้มีการเก็บข้อมูลรูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดที่ได้มีการบันทึกอยู่ใน ฝ่ายอำนวยการ (งานทะเบียนประวัติอาชญากร) ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปาง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 870 คน แบ่งออกเป็น ผู้กระทำผิดครั้งแรก 520 คนและผู้กระทำผิดซ้ำ 350 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากข้อมูลที่ได้มีการบันทึกในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ 1 มกราคม 2553 – 30 กันยายน 2553 เมื่อนำข้อมูลทั้งหมดมาพิจารณาแล้วพบว่า รูปแบบลายนิ้วมือที่พบมากที่สุดคือแบบมัดหวายปิดก้อย รองลงมาคือ แบบก้นหอย สำหรับรูปแบบลายนิ้วมือแบบโค้งกระ โจนและแบบมัดหวายปิดหัวก็จะมีจำนวนที่ลดหลั่นกันลงมา ส่วนรูปแบบลายนิ้วมือที่พบน้อยที่สุดคือ แบบโค้งราบ

เมื่อพิจารณารูปแบบลายนิ้วมือในแต่ละประเภทของผู้กระทำผิดแล้วพบว่า ผู้กระทำผิดครั้งแรกมีรูปแบบลายนิ้วมือแบบมัดหวายปิดก้อยมากที่สุด ในขณะที่ผู้กระทำผิดซ้ำมีรูปแบบลายนิ้วมือแบบก้นหอยมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาตามอัตราส่วนแล้ว จะเห็นว่ารูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดทั้ง 2 กลุ่มมีจำนวนที่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณาโดยใช้ค่าสถิติก็แสดงให้เห็นว่ารูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดครั้งแรกและผู้กระทำผิดซ้ำนั้น ไม่มีความแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่ารูปแบบลายนิ้วมือไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะของการกระทำผิดซ้ำ

เมื่อพิจารณารูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดซ้ำโดยแบ่งลักษณะของการกระทำผิดซ้ำออกเป็น 2 ประเภทคือ ผู้กระทำผิดซ้ำในความผิดฐานเดิม และผู้กระทำผิดซ้ำในความผิดฐานที่ต่างจากเดิมพบว่า ผู้กระทำผิดซ้ำทั้ง 2 รูปแบบนั้นมีรูปแบบลายนิ้วมือแบบก้นหอยมากที่สุด รองลงมาคือ แบบมัดหวายปิดก้อย แบบมัดหวายปิดหัว แบบโค้งกระ โจน และแบบโค้งราบตามลำดับ จะเห็นได้ว่าลักษณะของจำนวนการพบรูปแบบลายนิ้วมือแต่ละรูปแบบในกลุ่มผู้กระทำผิดซ้ำมีความคล้ายคลึงกันมาก และเมื่อพิจารณาโดยใช้ค่าสถิติก็แสดงให้เห็นว่ารูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดซ้ำทั้ง 2 ลักษณะ ไม่มีความแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่ารูปแบบลายนิ้วมือไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะของการกระทำผิดซ้ำ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้นอกจากจะทำการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือกับผู้กระทำผิดแล้ว ยังได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดกับบุคคลทั่วไปอีกด้วย โดยข้อมูลของผู้กระทำผิดนั้นจะใช้ข้อมูลของผู้กระทำผิดครั้งแรกที่เป็นเพศชาย และมีการกระทำผิดในลักษณะของอาชญากรรมไร้เหยื่อคือ ผู้เสพยาเสพติด ผู้เล่นการพนัน และผู้จับขี้ขมะมีนเมา ส่วนข้อมูลของบุคคลทั่วไปนั้นจะใช้ข้อมูลของนักศึกษาชาย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในงานวิจัยของ ศิริพร เทพพิเชฐ (2553) ทั้งนี้ในส่วนการพิจารณาเรื่องรูปแบบลายนิ้วมือได้มีการปรับข้อมูลเพื่อให้ง่ายและคล้ายคลึงกับงานก่อนหน้าคือ พิจารณารูปแบบลายนิ้วมือ 3 แบบคือ แบบโค้ง แบบมัดหอย และแบบก้นหอย เมื่อทำการพิจารณารูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดในลักษณะอาชญากรรมไร้เหยื่อและบุคคลทั่วไปแล้วพบว่า รูปแบบลายนิ้วมือที่พบมากที่สุดคือ แบบมัดหอย รองลงมาคือ แบบก้นหอย และแบบโค้งเป็นรูปแบบลายนิ้วมือที่พบน้อยที่สุด และเมื่อพิจารณาโดยใช้ค่าสถิติจะเห็นว่ารูปแบบลายนิ้วมือของอาชญากรรมไร้เหยื่อและบุคคลทั่วไปนั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ หรืออาจกล่าวได้ว่ารูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดในลักษณะอาชญากรรมไร้เหยื่อและบุคคลทั่วไปนั้นมีความคล้ายคลึงกัน

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือกับการกระทำผิดจะเห็นได้ว่า ในกลุ่มของผู้กระทำผิด ทั้งผู้กระทำผิดครั้งแรก และผู้กระทำผิดซ้ำมีรูปแบบลายนิ้วมือที่ไม่แตกต่างกัน ในขณะเดียวกันเมื่อพิจารณารูปแบบลายนิ้วมือของผู้ที่กระทำผิดในลักษณะของอาชญากรรมไร้เหยื่อ ซึ่งเป็นการกระทำผิดที่ตัวผู้กระทำผิดเป็นผู้รับผลจากการกระทำผิดนั้น โดยไม่ได้เดือดร้อนผู้อื่น อาจกล่าวได้ว่าผู้กระทำผิดในลักษณะนี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับคนทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะที่เป็นอาชญากรเนื่องจากการกระทำผิดที่เกิดขึ้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อผู้อื่นแต่เป็นการกระทำที่กฎหมายถือว่าผิดเพียงเท่านั้น การเปรียบเทียบของผู้กระทำผิดในลักษณะนี้กับบุคคลทั่วไปพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรืออาจกล่าวได้ว่ามีรูปแบบลายนิ้วมือที่คล้ายคลึงกันนั่นเอง

นอกจากนี้เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบรูปแบบลายนิ้วมือของผู้ที่กระทำผิดในลักษณะของอาชญากรรมไร้เหยื่อและอาชญากรรมที่มีเหยื่อแล้วพบว่า รูปแบบลายนิ้วมือของทั้งสองกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นแปลว่ารูปแบบลายนิ้วมืออาจไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือกับการกระทำผิด ทำให้สามารถนำประเด็นที่น่าสนใจบางประเด็นมาอภิปรายได้ ประเด็นแรกคือ ลักษณะร่วมของผู้กระทำผิด กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำผิดครั้งแรกหรือผู้กระทำผิดซ้ำก็ตาม ผู้กระทำผิดทั้ง 2 กลุ่มอาจมีลักษณะร่วมบางอย่างมียังคงคล้ายคลึงกัน จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า แม้ผู้กระทำผิดซ้ำจะมีอัตราส่วนของการพบรูปแบบลายนิ้วมือแบบกันหอยมากกว่าแบบมัดหอยปิดก้อยก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาในตัวเลขแล้วจะเห็นได้ว่าค่อนข้างมีอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกันมาก ซึ่งอัตราส่วนนี้ก็เป็นไปตามสถิติของการพบรูปแบบลายนิ้วมือของบุคคลที่ได้มีการศึกษาวิจัยมาก่อนหน้า ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าผู้กระทำผิดอาจสามารถเป็นตัวแทนของประชากรในการทำการศึกษาก่อนหน้าได้ นอกจากนี้เมื่อเราพิจารณาเฉพาะในผู้กระทำผิดซ้ำโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มตามลักษณะของการกระทำผิดซ้ำคือ การกระทำผิดซ้ำในฐานะความผิดเดิม และการกระทำผิดซ้ำในความผิดฐานที่ต่างจากเดิม ผลการวิจัยเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการเปรียบเทียบก่อนหน้านี้คือ รูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดซ้ำทั้ง 2 ลักษณะไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ มีค่าเฉลี่ยของการกระทำผิดซ้ำเพียง 1 - 2 ครั้ง จึงทำให้ลักษณะของผู้กระทำผิดซ้ำไม่พบความแตกต่างในรูปแบบลายนิ้วมือ

ประเด็นที่สองคือ ลักษณะของอาชญากรรมไร้เหยื่อ เนื่องจากผู้กระทำผิดที่มีลักษณะที่เรียกว่า “อาชญากรรมไร้เหยื่อ” นั้น เป็นผู้กระทำผิดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับบุคคลทั่วไปหรือบุคคลที่ไม่ได้กระทำความผิด (ในที่นี้หมายถึง ผู้ที่ไม่ได้มีการบันทึกแบบลายนิ้วมือ 10 นิ้วในฝ่ายอำนวยการ (งานทะเบียนประวัติอาชญากร) ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปาง) เนื่องจากกลุ่มบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่กระทำผิดโดยไม่ได้รับผลจากการกระทำผิดเอง หรือเป็นเหยื่อในการกระทำของตนเอง โดยที่ผู้อื่นไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือไม่มีเจตนาที่จะก่อความเดือดร้อนใดๆแก่ผู้อื่น ซึ่งอาจจะมีในบางรายเท่านั้นที่การกระทำผิดในลักษณะนี้นำความเดือดร้อนไปสู่ผู้อื่น เช่น การจับขี้ยานพาหนะขณะมีนเมาจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียชีวิต ดังนั้นจากผลการวิจัยนี้ อาจแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดในลักษณะของอาชญากรรมไร้เหยื่อเป็นเพียงผู้กระทำผิดด้วยเหตุที่มีกฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ทั้งที่ในความเป็นจริงผู้กระทำผิดในลักษณะนี้อาจมีลักษณะเหมือนกับบุคคลทั่วไป แต่การกระทำที่ถูกสังคมตีตราว่ากระทำผิดโดยกฎหมาย ทำให้บุคคลเหล่านี้ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเท่ากับบุคคลอื่น รูปแบบลายนิ้วมือที่ไม่พบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดในลักษณะของอาชญากรรมไร้เหยื่อและบุคคลทั่วไปนั้นมีความสอดคล้องกับงานศึกษาที่มีมาก่อนคือ การพบความแตกต่างในรูปแบบลายนิ้วมือของผู้ต้องขังชายและนักศึกษาชาย โดยผู้ต้องขังชายที่มีการศึกษานั้น

เป็นผู้กระทำผิดในฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ ชีวิต ทรัพย์สิน และร่างกาย ซึ่งเป็นกลุ่มผู้กระทำผิดที่ไม่อยู่ในเงื่อนไขของอาชญากรรมไร้เหยื่อ

ในประเด็นสุดท้ายคือ ระบบของการปฏิบัติงาน การเฝ้าติดตามผู้กระทำผิดซ้ำ กล่าวคือจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาพบว่าจำนวนผู้กระทำผิดซ้ำมีสูงถึงร้อยละ 20.45 ของผู้กระทำผิดทั้งหมด เมื่อพิจารณาแล้วอาจกล่าวได้ว่าในผู้กระทำผิด 5 คนจะมีผู้ที่กระทำผิดซ้ำ 1 คน จากตัวเลขของผู้กระทำผิดซ้ำที่มีจำนวนมากเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงระบบกฎหมายรวมไปถึงการดำเนินงานในการเฝ้าติดตาม แม้ว่ากฎหมายจะมีการกำหนดบทเพิ่มโทษกับผู้กระทำผิดซ้ำแต่ความหละหลวมในการดำเนินงานก็ยังคงส่งผลให้บทเพิ่มโทษดังกล่าว ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรจึงทำให้ผู้กระทำผิดไม่มีความเกรงกลัวในตัวของกฎหมายจนส่งผลต่อสังคม และกลายเป็นปัญหาสังคมในที่สุด

อย่างไรก็ตามจากการวิจัยทำให้เราทราบว่า การกระทำความผิดทั้งการกระทำผิดครั้งแรก การกระทำผิดซ้ำ หรือแม้แต่การกระทำผิดในรูปแบบของอาชญากรรมไร้เหยื่อนั้น การเกิดขึ้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเท่านั้น แต่การกระทำผิดที่เกิดขึ้นจะเกิดจากปัจจัยหลายๆอย่างรวมกัน เช่น สภาพแวดล้อม ระดับการศึกษา หรือแม้แต่พันธุกรรมก็ตาม ทั้งนี้การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำจะต้องมีการพิจารณาถึงปัจจัยอื่นๆ เพื่อที่จะสามารถนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ได้อย่างสมบูรณ์มากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

สำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ยังคงมีข้อบกพร่องอยู่บ้างจึงทำให้ข้อมูลที่ได้ อาจไม่สมบูรณ์เนื่องจากข้อจำกัดในด้านต่างๆ ยกตัวอย่างเช่น การเก็บข้อมูลซึ่งเป็นข้อมูลในทางราชการซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน ทำให้สามารถเก็บข้อมูลได้เฉพาะรูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือ 10 นิ้วที่ได้มีการบันทึกไว้เท่านั้น การศึกษาวิจัยจะไม่สามารถเข้าถึงสภาพปัญหาหรือเบื้องหลังของผู้กระทำผิดได้ ซึ่งจุดนี้อาจทำให้ขาดปัจจัยที่นำมาประกอบการวิเคราะห์ เช่น สภาพแวดล้อมของผู้กระทำผิด ที่อยู่อาศัย ครอบครัว เป็นต้น และในการกระทำผิดซ้ำเองตามระบบกฎหมายจะต้องมีการเฝ้าติดตามเพื่อควบคุมพฤติกรรมของผู้กระทำผิดแต่ในการวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ทำการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานในส่วนนี้อย่างลึกซึ้ง ทั้งนี้หากมีการศึกษาเพิ่มเติมอาจทำให้เรามองเห็นปัญหาที่แท้จริงของการเกิดการกระทำผิดซ้ำ นอกจากนี้ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างอาจมีผลกระทบกับการศึกษาที่เกิดขึ้นเห็นได้จาก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และการพนันเป็นส่วนมาก ซึ่งผู้กระทำผิดในความผิดเหล่านี้ส่วนหนึ่งถือว่าเป็นอาชญากรรมไร้เหยื่อ หรือไม่ได้มีความเป็น “อาชญากรที่แท้จริง” ทั้งนี้อาจมีผู้กระทำผิดที่เข้าข่ายใน พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

ผู้กระทำผิดเหล่านี้ อาจไม่มีแผนพิมพ์ลายนิ้วมือที่ถูกเก็บไว้ในสารบบ ซึ่งในการกระทำผิดครั้งต่อไป อาจกลายเป็นการกระทำผิดครั้งแรก

ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างนั้น เนื่องจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยไม่ได้กำหนดเงื่อนไขในการเลือกตัวอย่างมากนัก ดังนั้นในเรื่องของกลุ่มตัวอย่างอาจกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติม เช่น ในกลุ่มตัวอย่างของผู้กระทำผิดซ้ำ อาจกำหนดเงื่อนไขโดยเลือกผู้ที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป นอกจากนี้ควรเพิ่มระยะเวลาของประชากรให้กว้างขึ้น เพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษานั้นเป็นข้อมูลที่สามารเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างมีประสิทธิภาพแท้จริง

นอกจากข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังพบว่าในการศึกษารังนี้ขาดการมองถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดซ้ำในฐานต่างๆ ซึ่งข้อมูลส่วนนี้อาจสามารถวิเคราะห์ถึงความ เป็นอาชญากรที่แท้จริง หรือความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบลายนิ้วมือได้ ดังนั้น หากการทำการวิจัยในครั้งต่อไป ควรมีการพิจารณาถึงปัจจัยอื่นๆที่เป็นจุดค้อยของงานวิจัยนี้ เพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุงให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์และใช้ประโยชน์ได้มากยิ่งขึ้น